

ZDRUŽENJE ZA EKOLOŠKO KMETOVANJE 04. 02. 2016

Po ekološkem segamo šele, ko zbolimo?

V regijskem združenju okrog 140 članov – Največ ekoloških kmetij je v Posavju, največ ekokmetov se ukvarja z živinorejo – Zanimanje tudi med potrošniki narašča – Pomembna je promocija

Ekološko kmetovanje je posebna oblika kmetijske pridelave, ki poudarja gospodarjenje v sožitju z naravo. Interese ekokmetov na našem območju zastopa Združenje za ekološko kmetovanje Dolenjske, Posavja in Bele krajine, ki povezuje okrog 140 članov, lani so pridobili tudi status društva, ki deluje v javnem interesu.

V združenju si prizadevajo promovirati ekološko pridelano hrano, pripoveduje predsednica Marija Marinček. »Tudi ekološki kmetje se premalo zavedajo, kaj je ekološko, ki mora nositi ustrezen certifikat. Treba je ločiti med domačim in ekološkim,« poudarja, saj pri ekološkem kmetovanju ni dovolj, da je pridelano doma, temveč kmetje ne smejo uporabljati ne pesticidov, ne umetnih gnojil, ne gensko spremenjenih organizmov (GSO), rodovitnost tal denimo ohranjajo z uporabo humusa in organskih gnojil, vse sestavine pri predelani hrani pa morajo biti prav tako ekološke. Nadzor nad tovrstnim kmetovanjem je zelo strog, dodaja, predvsem nad vodenjem ustreznih evidenc, kjer ima največ ekoloških kmetij lahko težave.

Predsednica Združenja za ekološko kmetovanje Dolenjske, Posavja in Bele krajine Marija Marinček (Foto: J. S.)

Tukajšnje združenje je začelo delovati leta 1999 in od takrat je zanimanje za ekološko kmetovanje naraslo, pravi Marinčkova. V regiji je ekološko kmetijstvo najbolj razvito v Posavju, po številu ekoloških kmetij nekoliko zaostaja le Dolenjska, a je kljub temu jugovzhodna regija po razvitosti tovrstnega kmetijstva primerljiva z ostalimi deli Slovenije. Največjo oviro ekološkim kmetom predstavlja prav administracija oz. strogo vodenje evidenc, pomembne pa so tudi ustrezne državne spodbude,

saj se je denimo lani okrog 250 kmetij v Sloveniji odločilo za opustitev ekološkega kmetovanja, ko so se z novim programom za razvoj podeželja nekatere subvencije bistveno znižale. Treba se je namreč zavedati, da tovrstno kmetovanje zahteva bistveno več časa, razlaga Marinčkova.

Zanimanje za ekološke pridelke pa narašča tudi med potrošniki, največ po njih segajo mlade družine, v katerih so starši še posebej pozorni na hrano, ki jo pripravljajo za svoje otroke. Tudi starejši pogosto segajo po tovrstni hrani, čeprav je ekološko pridelana nekoliko dražja, a ima v sebi več hranil, še poudarja Marinčkova.

Največ ekokmetov se sicer ukvarja z živinorejo, v združenju pa delujejo štiri sekcije: za meso, poljedelstvo in zelenjadarstvo, sadjarstvo ter vinogradništvo. »V zadnjih dveh letih smo se v združenju ukvarjali predvsem z zelenjadarstvom, saj je na tem področju samooskrba pri nas zelo nizka. Letos smo se odločili, da bomo med ekološkimi kmetijami bolj promovirali še živinorejo in poljedelstvo, hkrati si želimo s pomočjo tukajšnjih občin povečati sodelovanje s šolami, vrtci in drugimi javnimi ustanovami,« pripoveduje Marinčkova, saj si želijo pripraviti izobraževanje za zaposlene, ki so v javnih ustanovah zadolženi za prehrano, ter jim predstaviti pomen in način priprave ekoloških pridelkov.

Kot še pravi Marinčkova, si tudi sicer želijo, da bi se več kmetov

odločalo za ekološko kmetovanje in da bi več potrošnikov segalo po tovrstni hrani. »Naš glavni cilj je, da bi se ljudje zavedali, kaj je zdravje, ne da bi segali po ekološki hrani potem, ko že zbolijo. Gre za zavest, kaj daš na krožnik sebi, svojim otrokom in vsem ostalim,« še meni Marinčkova.

J. Sinur